

Tijdloze liefde

Eeuwige liefde

Onze grootste angst is niet dat we in armoede sterven.

Onze grootste angst is dat we doodgaan, zonder hartstocht te hebben gevoeld.

Alleen liefde leidt tot verlichting.

Iedere godsdienst spreekt over hetzelfde.

Het licht dat alles en iedereen verbindt.

Ieder mens komt voort uit liefde.

en ieder mens keert daar ook weer naar terug.

Liefde is onze enige hoop, om in vrede met elkaar leven.

Als we dat laten stromen, inspireren we daarmee anderen.

Liefde geeft onze ziel eeuwigheidswaarde.

Daardoor kunnen we door tijd en ruimte reizen.

Hans Peter Roel

Tijdloze liefde

Het verhaal van de
eeuwige liefde

Hans Peter Roel

 N.E.X.T. Company
PUBLISHERS

Colofon

Copyright © mei 2018 Hans Peter Roel

Tijdloze liefde, Het verhaal van de eeuwige liefde

Omslag: Looney 2

Tekstredactie en correcties: Schrijfs-Els, Els Rentenaar-Nagel

Eerste druk: mei 2018

ISBN: 978-90-79677-45-0

NUR: 728

Een uitgave van:

Uitgeverij N.E.X.T. company BV te Baarn

E: info@nextcompany.nl

www.nextcompany.nl

www.hanspeterroel.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van NEXT Company BV.

Een tijdloze liefde kies je niet, die overkomt je.

We kennen allemaal liefde uit ons dagelijks leven. Soms is deze passioneel en opbouwend, maar veel vaker uitgeblust en sleets. Er bestaat een ultieme vorm van liefde. Deze liefde is magisch en blijft voor eeuwig betoverend. Zulke bijzondere liefdesrelaties zijn tijdloos en manifesteren zich in de afwisselende werelden van leven en dood. We noemen dit tijdloze liefde.

Een zielsgeliefde ontmoeten kan iedereen overkomen. De geliefden komen elkaar in de verschillende levens telkens opnieuw tegen. Je kunt dit niet afdwingen; een tijdloze liefde kies je niet, deze overkomt je! Maar zolang je leeft, is er hoop. Zelfs op je honderdste verjaardag kun je jouw zielsgeliefde treffen. Deze herken je direct als je hem of haar in de ogen kijkt.

Halverwege de 19e eeuw vond een passionele ontmoeting plaats in de wijk Montmartre, gelegen aan de rand van de stad Parijs. In deze stad van de liefde was er slechts een paar seconden oogcontact tussen Louise-Antoinette Feuardent en Jean-François Millet. Dit was het begin van een tijdloze liefde die door de eeuwen heen bleef bestaan en tot op de dag van vandaag voortduurt.

Parijs

18 augustus 1835

De geschiedenis wijst uit dat het vaak technologische uitvindingen zijn geweest die de tijdsgeest radicaal veranderen. 1835 is zo'n jubeljaar waarvan we pas achteraf de grote historische waarde hebben kunnen vaststellen. Het was dat jaar de eerste maal in de geschiedenis dat er een trein op het Europese vasteland reed. Op 5 mei 1835 vertrokken drie geschakelde stoomlocomotieven van Britse makelij vanaf Mechelen naar Brussel. Aan boord bevonden zich negenhonderd genodigden. Geen van de passagiers kon bevroeden dat deze treinrit het begin inluidde van de industriële revolutie die de wereld voorgoed zou veranderen. Door de komst van de trein werd de wereld een stuk kleiner. Met de trein konden mensen door geheel Europa reizen en daardoor nam de kans toe om ergens in Europa een zielsgeliefde te ontmoeten.

De meeste mensen in Parijs hebben geen weet van dit technologische wonder. Ze hebben andere zorgen; al wekenlang is de grootste stad van het Europese vasteland toegedekt door een verstikkende deken van zomerse hitte. De stad is dor, droog en de zon is door het stof in de lucht verworpen tot een wazige gele bol. De mensen snakken naar een beetje regen, maar helaas lijkt daar de komende dagen nog geen sprake van te zijn.

Op straat is het een drukte van belang. Hier en daar verplaatst zich een draagkoets door de menigte. De koets

wordt gebruikelijk of door twee of door vier mannen gedragen. Hun lijven zijn op deze zomerse dagen drijfnaat van het zweet. In de koetsen zitten ernstig kijkende mannen met witte pruiken op, soms vergezeld door hun vrouw in gedrapeerde rokken en met glimmende rijglaarsjes aan de voeten. Net als op straat is het verre van prettig toeven in de snikhete koets. De hitte geselt iedere burger van Parijs, rijk of arm. Toch is er iets dat nóg hinderlijker is dan de hitte: de intense stank. De hoog opgestapelde paardenstront op straat zorgt ervoor dat welgestelde dames alleen met een wit zakdoekje voor hun neus zich door de stad verplaatsen. De stank is niet te harden en het is een grote zorg van het gemeentebestuur. Parijs gaat ten onder aan stank en paardendrek, zijn ze van mening. Daarom bezint het bestuur zich op nadere maatregelen om paardenkoetsen te weren uit de stad.

Stank van een ander kaliber zijn de dode ratten en andere dieren die in de smalle stegen liggen weg te rotten. Vaak in een dusdanige ontbonden staat dat de maden eruit kruipen. Het is in deze dagen geen plezier om in de stad van de liefde te vertoeven.

Parijs is uitgegroeid tot de grootste stad van Europa. In de nauwe straten krioelt het van de werklui, burgers en notabelen. Mannen met geweren zitten op paarden en kijken met een arrogante blik boven het gepeupel uit. Leerlooiers sjouwen met het zweet op hun ontblote bovenlijf het bewerkte leer naar het afleveradres. Mannen van stand paraderen met hun zwarte hoge hoeden en een glimmende wandelstok langs de brede avenues, waarbij ze nauwgezet de paardendrek ontwijken. Dienstmeiden met hun witte schorten lopen over de geplaveide pleinen. Ze dragen een rieten mand aan hun arm, vol met vers voedsel dat ze zojuist op een van de markten hebben gekocht. Het doen van

boodschappen is geen sinecure: kooplui stallen hun waren dagelijks op houten tafels uit en je moet goed uitkijken om geen oude troep aangesmeerd te krijgen. De ervaren dienstmeisjes kijken met een scherp oog en weten de meest verse koopwaar er feilloos uit te vissen. Er zijn verschillende markten in Parijs, met elk zijn specialiteit. Zo heb je op Place du Vognes de groentemarkt. De wijnhandelaars doen hun zaken aan de Quai Saint-Bernard. Er is de vleesmarkt en natuurlijk de vismarkt aan Rue de la Poissonnière, in het centrum van de stad. Het stinkt hier altijd naar rotte vis, een lucht die nauwelijks te harden is.

Parijs is zeker geen pretje in de zomermaanden. Daarom vluchten de welgestelden naar de Loirestreek, ongeveer honderd kilometer onder Parijs, om daar in hun buitenverblijven de zomermaanden door te brengen.

Niet alleen de eeuwige stank hoort bij de meest inspirerende stad van Europa. Parijs is tevens de stad met de hoge statige kantoren, klinkerstraten en brede boulevards. Achter de muren van deze statige panden wonen en werken de welgestelden van Europa. De onderlaag van de maatschappij daarentegen verblijft in de buitenwijken van de stad, waar bij hevige regenval de verharde wegen in modderpoelen veranderen. Deze verpauperde wijken horen al net zo bij deze stad als de stank en het ongedierte. Ziekten als buiktyfus en cholera verspreiden zich in de pauperwijken razendsnel, medische voorzieningen zijn er niet en de levensverwachting is er laag. Om de paar jaar wordt de bevolking flink uitgedund tijdens een nieuwe uitbraak van cholera of buiktyfus. Geen wonder dat er zoveel begraafplaatsen te vinden zijn in de hoofdstad van Frankrijk.

Parijs wordt door de rivier de Seine gespleten in twee delen. De rivier doet dienst als watervoorziening en is voor

velen de bron voor hun dagelijks brood. Op de oevers van de Seine speelt zich de wereld van de vissers af. Met hun kleine houten schepen varen ze tussen de drek en het vuil op zoek naar verse vis, die ze dagelijks op de markt verhandelen. Op de oevers van deze levensader van Parijs is het zwaar om te overleven. In de winter kan het er zo steenkoud zijn dat de daklozen er doodvriezen. Maar niet alleen daklozen vinden er de dood. Af en toe slaat een visser overboord en daarmee is zijn doodvonnis getekend. In het snelstromende koude water is ieder mens kansloos en rest er niets anders dan een enkele reis naar de onbekende wereld van de dood. De Seine is de afvoerput van de stad. Tegen de tijd dat de rivier de stad weer verlaat, is deze veranderd in een stinkend open riool.

De twee stadshelften zijn door een aantal stenen en houten bruggen verbonden. De belangrijkste verbinding is Le Pont Neuf, waar ons thuis staat en waar altijd volk te vinden is. De stenen brug is breed opgezet en aan weerskanten staan er houten huisjes. Dit zijn veelal winkels van slimme kooplieden, die zich op deze doorgangsroute hebben gevestigd. Zo ook op de hoek van de brug, waar ons huis en de winkel van mijn vader, Jacques Feuarent, zich bevinden. Ik ben er trots op dat mijn vader de bekendste en beste parfumeur van Parijs is. Papa is klein van stuk met een dusdanig bollende buik dat de laatste twee knopen van zijn vestje niet meer dichtgaan. Zijn dikke buik belet hem niet om driftige gebaren te maken. Daarmee lijkt hij op monsieur Paparoni, die uit Napels afkomstig is en verderop op Le Pont Neuf een schoenenzaak heeft. Maar bovenal is mijn vader de redder van deze door stank aange-taste stad. In mijn optiek verdient hij daarvoor een standbeeld.

Er zijn welgeteld elf parfumerieën in Parijs, maar geen enkele is zo bekend als die van mijn vader. *Le Parfum des Fleurs* staat er met sierlijke witte letters op onze winkelruit geschilderd. Onder de enorme kroonluchter in het midden van de winkel staan de kenmerkende blauwe flesjes parfum uitgestald, met schitterende namen als *Parfum d'Empire*, *Jardin d'Ecrivains* en *Fougère Royal*.

Achter in de winkel heeft mijn vader zijn werkkamer. Het Rijk van de Geuren, zo noemt hij zijn atelier. De werkkamer is zijn heiligdom waar niemand mag komen, behalve onze dienstmeid Marie om er reukdoekjes te brengen. In zijn atelier creëert hij de fijnste geuren van de wereld. Aan de muren boven de houten lambrisering hangen prachtige schilderijen van landschappen uit de Provence. Zo zit mijn vader dagenlang op een houten stoel te werken aan een brede teakhouten tafel. Op de tafel staan tientallen glazen flesjes, ieder met een specifieke geurende inhoud. Door de vloeistoffen in een bepaalde verhouding te mengen, ontstaat er een unieke nieuwe geur. Het mengsel noteert mijn vader nauwkeurig in een dik ledergebonden boek, waarin alle recepturen staan opgetekend. Op de rand van de tafel liggen gewassen witte doeken, waarop mijn vader de geuren sprenkelt, alvorens hij deze met gesloten ogen opsnuift. Exclusieve parfums vervaardigen is een moeilijk vak, maar vooral een kunst van het allerhoogste niveau.

“Liefde is zuurstof voor de ziel.”

Parfum ontwerpen is het vak dat parfumeurs uitoefenen. Zij worden 'de neuzen' genoemd, ondanks het feit dat deze benaming niet helemaal correct is. Parfumeurs gebruiken vooral hun hoofd, waarin ze vele honderden verschillende geuren feilloos hebben opgeslagen. Daarmee kun je een parfumeur vergelijken met een componist. Want zonder de noten te kennen, kan een musicus niet componeren en zonder de honderden verschillende geuren te kennen kan de parfumeur geen parfum ontwikkelen. Mijn vader staat bekend als de allerbeste parfumeur uit Parijs, maar laat ik eerst iets vertellen over mezelf.

Ik ben Louise-Antoinette Feuardent, twintig lentes jong, en ik sta in de kracht van mijn leven. Ik heb donker steil opgeknipt haar en twee vlechtjes die volgens de laatste mode langs mijn gezicht hangen. Ik ben tener van postuur en heb grote donkere ogen die stralen in een jongensachtig gezicht. Mijn grote liefde heb ik helaas nog niet ontmoet. Toch moet hij ergens in deze grote stad wonen. Daarvan ben ik overtuigd en ik verlang naar hem! Ik ben naast de geuren gek op het onderwerp filosofie en probeer de menselijke ziel te doorgronden. Onze ziel is al net zozeer de basis voor de mens als de grondtoon dat is voor een parfum.

Ik heb veel angsten en één daarvan biecht ik meteen op: ik droom dikwijls dat ik wakker schrik en dat er dan levende krekels en torren uit mijn mond kruipen als ik begin te praten. Dat is een enge gedachte, waar ik ver vandaan wil blijven. Daarom slaap ik 's nachts met mijn mond stijf gesloten zodat er geen ongedierte in kan kruipen.

Het is niet de enige gekke gewoonte waar ik me voor schaam: van jongs af aan wrijf ik, als ik niet op mijn gemak ben, over mijn rechteroorlel.

Een echt vaderskindje, zo noemen ze mij. Inderdaad ben ik trots op mijn vader en hou ik van hem. Voor mijn achttiende verjaardag heb ik een gouden ring van hem gekregen die ik altijd aan mijn rechterhand draag. Pas als ik getrouwd ben, ga ik deze aan mijn linkerhand dragen om zo plaats te maken voor mijn trouwring.

Af en toe mag ik papa helpen bij het destilleerproces en dat maakt me gelukkig. Dochter zijn van een parfumeur heeft zo zijn voordelen: ik ben zijn favoriete testpersoon voor de nieuwste creaties. Al zoveel parfums hebben mijn neus gepasseerd, dat ik de tel ben kwijtgeraakt. Mijn vader vertrouwt blindelings op mijn beoordelingsvermogen. Als ik niet direct in extase raak van zijn nieuwste geur, keurt mijn vader de parfum af om vervolgens helemaal opnieuw te beginnen.

Mijn uitzonderlijk goede reukvermogen heb ik niet van een vreemde. Papa heeft een scherpe neus en is vanaf zijn vroegste jeugd bezeten van geuren. Dat kan eigenlijk ook niet anders: hij is geboren in Grasse, een plaats in Zuid-Frankrijk die de stad van de geur wordt genoemd. Met zijn uitzonderlijke reukvermogen werd papa parfumeur. Zijn opleiding heeft hij genoten bij de parfumeur monsieur Guillaume Galimard in Grasse. Slechts één keer heeft hij

mij op veertienjarige leeftijd meegenomen naar de Provence. Na een wekenlange reis passeerden we de uitgestrekte paarse lavendelvelden in de Provence. De geuren die ik daar rook, zijn voor eeuwig in mijn geheugen gegrift. Daar ben ik verliefd geraakt op dit paradijs van de geur. Grasse is zo anders dan Parijs, waar gewoonlijk een zure, brakke lucht hangt.

Mijn oma heeft me ooit verteld dat mijn vader als kleine jongen nooit veel sprak. Hij was in zichzelf gekeerd en besnuffelde de meest uiteenlopende voorwerpen. Papa ruikt nog altijd aan alles wat hij tegenkomt. Ruiken is voor hem net zo gewoon als ademen voor ieder ander mens. Zo staat hij een groot deel van zijn leven met zijn neus dicht bij voorwerpen. Hij verkent de geur met zijn ogen dicht en maakt vervolgens een soort van 'hum-hum-hum'-geluid, van achter uit zijn keel. Nadat hij het bouquet in zijn geheugen heeft opgeslagen, opent hij zijn ogen en gaat hij op zoek naar een nieuw voorwerp. Papa's reukvermogen is zo fenomenaal dat hij geuren ruikt die voor anderen verborgen blijven. Zo kan hij zelfs iemands naderende dood signaleren aan de lichaamsgeur, zelfs een paar weken voordat de persoon in kwestie sterft. En inderdaad zijn alle mensen van wie hij de zwarte voorspelling in mijn oor fluisterde korte tijd later overleden. Blijkbaar neemt de dood al bezit van ons, nog voordat we de laatste adem uitblazen.

De meeste sensaties van geuren zijn niet onder woorden te brengen, zoals er voor de meest smaakvolle gerechten geen woorden bestaan. Probeer maar eens de smaak van een rijpe appel te beschrijven, of die van peper uit de Verre Oost. Geur beheerst mijn leven. In het voorjaar als de bloemen in bloei staan en in het najaar in de oogsttijd reizen we samen met de paardenkoets om ingrediënten in te

kopen voor de parfumerie. Daarbij doen we de Loirestreek en heel af en toe de Provence aan. Net als mijn vader ben ik in de greep van de bedwelmende kracht die er van geur uitgaat. Een leven zonder geur is vlak en dood en smooit elke levenslust in de kiem.

Mijn vader heeft een bijzondere ambitie: hij gelooft dat er een geluksgeur bestaat, die de mens automatisch in een staat van euforie brengt. Zijn hoogste doel is om deze geluksgeur voor de mensheid te ontwikkelen.

Ik hoop dat mijn vader me ooit wil inwijden in de geheimen van een parfumeur, zodat ik na zijn dood zijn werk kan voortzetten. Helaas heeft mijn moeder andere plannen met me. Een beroep als parfumeur is mannenwerk en naar haar mening niet geschikt voor vrouwen. Ze zoekt naarstig naar een geschikte huwelijkskandidaat in de Parijse welgestelde kringen. De gedachte niet te kunnen leven in de wereld van de geur maakt me ongelukkig. Daarin verschil ik van mijn vriendinnen.

Mama is van hoge Franse komaf. Haar naam, Marie-Elise d'Aix de la Chaise, verradt een adellijke stamboom. Mijn opa is een baron en woont in een groot kasteel met landerijen in het zuiden van Frankrijk. Hij is een oude brompot, die nog sikkeneuriger is geworden sinds het overlijden van mijn lieve oma. Elk jaar rijdt zijn zwarte glimmende koets voor en bezoekt hij ons in Parijs. Het zijn weken vol met klaagzang over de drukte en de stank van de stad. Hij weet feilloos te vertellen wat er allemaal mis is in de politiek sinds Napoleon Bonaparte als keizer is ontroond. De laatste keer dat hij bij ons was, is twee weken geleden. Papa rook zijn dood en dat heeft hij mij in vertrouwen verteld. Mijn vader heeft weer eens gelijk gekregen. Drie weken later rijden we met de koets naar Zuid-Frankrijk om het

kasteel te verkopen waar mijn opa ooit heeft gewoond. Zijn lichaam ligt begraven op een klein kerkhofje nabij Grasse.

Mijn moeder is het zakelijk brein van de parfumerie. Het aan de man, in dit geval voornamelijk aan de vrouw, brengen van het welriekende goud is de verdienste van mijn moeder. Zij was het die erop stond om naar Parijs te verhuizen. Achteraf gezien een goede keuze, want in deze stinkende stad is er veel werk voor een parfumeur. Zij kocht het huis waarin de winkel nu is gevestigd en ze bestiert haar heiligdom met al haar inzet. Haar strategie is eenvoudig, maar wel slim: als de maatschappelijke elite van Parijs mijn vaders parfum gebruikt, volgt de gegoede burgerij vanzelf. Burgers en handelaren die grof geld hebben verdiend, willen zich kunnen meten met de adelstand. Dit plan werkt goed en het wordt daardoor steeds drukker in onze winkel. Als geen ander weet mama de aristocratische kringen van Parijs naar haar hand te zetten. Ze serveert haar gasten en kop exclusieve thee. Daarnaast is ze gekleed volgens de modernste Parijse mode en niemand weet beter wat de laatste roddels zijn dan mijn moeder. Met succes papt ze aan met dames van de adelstand. Anne-Laure d'Aubigne de Rousseau is haar grootste klant. Zeker twee keer per week komt deze barones aan de zaak om de laatste nieuwtjes uit te wisselen en haar voorraad parfumflesjes aan te vullen. De barones leeft van de roddels en ziet zichzelf als de zonnekoningin van Parijs.

Onze winkel is bekend tot in alle uithoeken van Parijs. Je komt het Rijk van de Geur binnen via een zwartgelakte deur. Mama houdt van details en dat is aan de winkelinrichting te zien. Midden in de winkel hangt een fonkelende kroonluchter van ongekend grote afmetingen. Onder de

kroonluchter bevindt zich een kleine waterfontein met twee uit brons gegoten zwanen en een kristallen vaas gevuld met gedroogde rode bloemblaadjes. De etalage bestaat uit een tafel met daarop de uitgestalde blauwe flesjes, staand op een gedrapeerd koningsblauw fluwelen kleed. Achter in de winkel staat een houten toonbank met daarachter honderden flesjes met bloemige geuren in de twee teakhouten kasten opgesteld. De blauwe ovale flesjes zijn een begrip in onze stad. Ooit heeft mijn vader verteld dat hij donkergekleurde flesjes gebruikt, om het daglicht zo min mogelijk invloed te laten hebben op de geur. Geen parfumeur in Parijs werkt met deze donkerblauwe flesjes, die mijn vader rechtstreeks uit Italië laat komen. Hoe het ook zij, de parfums van Feuardent zijn een begrip in de welgestelde Parijse kringen. Zo vullen mijn ouders elkaar aan, zelfs al slapen ze al jaren apart. De geur in de zaak is overweldigend en verfijnd en meer dan eens komen mensen alleen al voor de geur onze winkel binnen. Zo kunnen ze voor even de allesoverheersende stank ontvluchten, die Parijs het hele jaar door teistert.

Ik werk elke dag in de winkel en heb geleerd dat er uiteenlopende groepen klanten bestaan. De eerste groep zijn mannen die schuchter de winkel binnenkomen omdat ze iets goed te maken hebben met hun vrouw of juist hun maîtresse willen verleiden. Aan deze mannen kun je gemakkelijk een duur parfum adviseren. Veel vaker bestaat de klandizie uit prachtig geklede en praatgrage vrouwen in hun wijde gedrapeerde jurken, waarin hun boezem uitdagerend is opgebonden. Ze dragen hoeden zo groot als ronde dienbladen, die met kant zijn versierd. De dames hebben alle tijd en snuiven aan de flesjes met de verfijnde geuren. Heren van stand vergezellen de dames, waarbij je aan hun chique pruiken, gemaakt van het fijnste mensenhaar, kunt

zien hoe welgesteld ze zijn. De heren tonen hun welvaart graag in het openbaar en kopen meer parfum voor hun vrouw dan ze kan opdoen. Alle klanten hebben één ding gemeen: hun hart opent zich, zodra ze een van de parfums van mijn vader ruiken. De ware parfumeur is te herkennen aan het vermogen om het menselijk hart te openen.

*“Liefde overkomt je op het moment dat je het
niet verwacht.”*

Onze neus heeft dertig miljoen reukcellen. Hierdoor is een mens in staat om ongeveer vijfduizend geuren te onderscheiden. Bij mijn vader ligt dit aantal een stuk hoger. Hij kan geuren waarnemen die voor anderen onopgemerkt blijven. Deze vaardigheid wil ik van hem leren.

Die mogelijkheid komt sneller dat ik had verwacht. Niets wees daar op toen ik vandaag vroeg in de ochtend bij de lampetkan mijn gezicht waste. Bij het ontbijt vraagt mijn vader me onverwachts om hem vandaag te helpen bij het ontwikkelen van een nieuw parfum. Mijn hart gaat als een razende tekeer. Is dit een eerste stap naar mijn opleiding als parfumeur? Gespannen klop ik na het ontbijt op de hardhouten deur van papa's werkkamer. Na een licht gegrom dat een 'wees welkom' moet betekenen, open ik de deur. Het laboratorium is klein van afmeting, en het is er licht en warm op deze zomerse dag. De zon valt door de hoge ramen binnen en dit doet de witte pruik van mijn vader als het ware oplichten. Papa zit gebogen over zijn recepturenboek met naast zich een stapel gewassen witte doekjes.

Ik sluit zachtjes de deur achter me om hem niet te storen, maar mijn vader draait zich naar me om en wenkt me. Als ik bij hem sta, haalt vader de glazen stop van een flesje en sprenkelt een paar druppels op een doekje om vervolgens het witte doekje een paar keer heen en weer te wapperen.

‘Wat ruik je, Louise-Antoinette?’

Ik sluit mijn ogen en inhaleer de geur. Hoewel het bouquet mij bevalt, kan ik de complexe geur niet helemaal ontleden.

‘De geur heeft een boventoon van limoen en jasmijn’, zeg ik.

Mijn vader luistert niet naar mijn antwoord, maar sluit zijn ogen en neemt de geur aandachtig in zich op. Het is alsof hij in trance raakt.

‘Deze geur herken je direct aan de basisnoot van limoen, ondersteund met de geuren van citroen en pepermunt’, zegt hij. ‘Er zit een midden-noot in van oranjebloesem, muskus, sandelhout en ceder. Helemaal bovenin zweeft subtiel de jasmijn en een vleugje rozengeur en lavendel.’

Dan opent hij zijn ogen en legt het witte zakdoekje in het mandje met gebruikte doekjes. Vervolgens bladert hij door het dikke boek met de in blauwe inkt geschreven magische recepturen.

‘Vandaag leer ik je het geheim om een geslaagd parfum te vervaardigen’, zegt hij. ‘Hoewel ik hierover in onmin leef met je moeder, wil ik toch mijn kennis aan jou overbrengen. Nu ik ouder en zwakker word, heb ik zorgen over het voortbestaan van de parfumerie als ik er niet meer ben. Aan wie kan ik mijn kennis beter overdragen dan aan mijn bloedeigen dochter?’

Het lijkt wel alsof er bloemen uit zijn mond komen in plaats van woorden. Van dit moment heb ik altijd gedroomd; het is mijn kans om een magiër te worden in de wereld van de geuren.

‘De complexiteit van parfums is moeilijk te doorgronden’, zegt mijn vader. ‘De meeste parfumeurs zijn ordinaire beunhazen die reukwaters als parfum verkopen aan klanten die er niets van begrijpen. Maar de echte parfu-

meurs herken je direct aan de excellente geur van hun parfums.'

'Hoe ontwikkel je een verfijnd parfum?', vraag ik.

'Een parfum is opgebouwd uit een top-noot, een midden-noot en een basisnoot. De top-noot is de geur die je als eerste waarneemt, direct nadat de parfum op de huid is aangebracht. Deze geur blijft ongeveer tien minuten waarneembaar en heeft een licht en fris karakter. Als de top-noot is uitgewerkt, neemt de midden-noot de werking van de geur over. Daar zit het ware karakter van de parfum. Deze kerngeur is bloemig en is zeker zes uur lang waarneembaar. Daarna ruik je alleen nog de basisnoot die een kruid- en houtachtige geur heeft en die tot vierentwintig uur later nog te ruiken is. Elk van de top-, midden- en basis-noten heeft vier essenties die we tonen noemen. Een mooi uitgebalanceerd parfum bestaat daarom uit in totaal twaalf verschillende tonen. Het geheim van een excellent parfum is de juiste combinatie van geuren in de juiste verhouding. Het creëren van een parfum lijkt dus op het componeren van een complete symfonie. Het is complex en overweldigend. Als er maar één noot detoneert, klinkt de muziek vals. Dat geldt ook zo voor parfums. Een disharmonie van geuren ruik je direct.'

Tot zover kan ik de uitleg van mijn vader volgen.

'Momenteel ben ik een bijzonder parfum aan het ontwikkelen. De geur roept sterke gevoelens van geluk op. Vandaag ga ik deze bijzondere geur met de naam *Les Amoureux* met jou samenstellen. Op het rekje voor mij staan de eerste elf tonen van de parfum.'

Ik kijk naar de doorzichtige flesjes met de geurende olie.

'Kom met me mee.'

Mijn vader loopt naar een hoek in zijn werkruimte, waar een koperen ketel op een houtgestookt kooktoestel staat te pruttelen. In de ketel zit kokend water, vermengd met

paarse lavendelblaadjes. De ketel moet al lang op het vuur hebben gestaan, aangezien de lavendel is ingekookt en het bloemenextract een dieppaarse kleur heeft. Mijn vader giet voorzichtig het destillaat in een glazen kom en mengt dit vervolgens met olie. Daarna giet hij het mengsel over in een glazen fles en schudt het bloemenextract. Nadat het destillaat voldoende is afgekoeld, sprenkelt hij twee druppels op de schone reukloze doek en wappert de doek vervolgens drie keer voor zich uit. Dan sluit hij zijn ogen en snuift de overheersende lavendelgeur op. Hij knikt tevreden.

Uit een kast pakt hij een glazen fles die voor tachtig procent is gevuld met pure alcohol. Mijn vader gaat aan zijn werktafel zitten en zuigt met een pipet secuur het gewenste aantal druppels uit de tien flesjes uit het eerste rek op en druppelt deze in de literfles alcohol. Bij het openen van de flesjes ruik ik achtereenvolgens: rozen, limoen, pepermunt, kruidnagel, kaneel, muskus, jasmijn, rozemarijn, lavendel en citroen.

Vervolgens pakt hij het elfde en twaalfde flesje, die afgezonderd in een tweede rekje staan.

‘Dit is het grote geheim van een excellente geur. In dit flesje zit het destillaat van oosterse patchoeli, dat de geur een mysterieus accent geeft’, zegt hij.

Papa sprenkelt twee druppels op een witte zakdoek, wappert deze uit en inhaleert de geur. Inderdaad is het een ondefinieerbare, zware geur, die mijn emoties vol raakt.

‘We maken de geur af met een olie van *Evernia prunastri*. Deze geur brengt de sterke patchoeligeur in evenwicht en is onmisbaar voor mijn compositie.’

De glazen fles met de alcohol en de twaalf extracten wordt met een aantal specifieke handbewegingen flink geschud. Vervolgens vult mijn vader een tiental blauwe flesje waarop in schoonschrift *Les Amoureux* staat geschreven. Op het

eerste blauwe flesje doet hij vervolgens een glazen stop en schudt het flesje nogmaals flink heen en weer.

‘Als je het me toestaat, mijn dochter’, zegt hij.

Hij sprenkelt drie druppels parfum op mijn pols. Ik sluit mijn ogen, houd de pols onder mijn neus en neem de geur geconcentreerd in me op. De parfum is sensationeel en maakt me dizzy van gelukzalige gevoelens.

‘Hemels’, is het enige woord dat ik kan uitbrengen.

“In de liefde telt geen tijd.”

